

Komandi partur

Í komandi parti verður millum annað greitt frá, tá ið Harriet fór til Rom saman við pápa sínum.

Rikka, kona Victor, var ein ómetaligur stuðul, eisini í arbeiðinum at týða Bibliuna.

Borðið, sum mamma kundi dekkja, sá so innbjóðandi út, at elsti ommusonurin, Victor á Lakjuni, segði eina ferð um borðdekn- ingin, at “tað var eitt upplivilsi at seta seg til”. Tað var ikki tí, at tað var oyðslað við nøkrum, men tí hon dugdi so væl at gera tað so vakurt, hugnaligt og leskiligt.

Mamma var eitt ósjálvsøkið menniskja, kravdi einki fyri seg sjálva, var stillfór og gudsóttandi. Pápi segði mangan, at hann hevði ikki avrikað tað, sum hann gjørdi, um hann ikki hevði havt hana undir liðini á sær.

Skúlin: Fyrstu flokkarnir vóru heima

Vit fimm yngstu systkini gingu ikki í 1. og 2. flokki í skúlanum, men fóru beinleiðis í 3. flokk. . Hetta kundu øll gera, bert skuldu børnini vera á sama støði sum hini, tá ið tey komu í skúla.

Vit komu heldur ikki til tímar- nar í katekismus. Hetta var ein rættur, sum børn uttan fyri fólkakirkjuna høvdu. Vit vóru heldur ikki til bíbliusøgu, tí pápi helt, at lærarin blandaði katekis- mus hjá Luther inn í hesa læru- grein. Her vildi pápi heldur geva okkum frálæru í síni sannføring um hesi viðurskipti.

Tað kundi annars henda, at “baptistabørn” vórðu happað,

men hetta merktu vit einki til, hóast orðaskifti kundi vera hvast millum trúarbólkar. Men hetta forðaði ikki fyri, at vit kundu vera boðin til jólaveitslu í missi- óns- húsinum.

Dánjal, sonur Victor, skrivaði alt bíbliuhandritið á skrivimaskinu av tí gamla slagnum.

Syndalistin hjá Miu

Sum sagt, so skikkaðu vit okkum væl. Men sum onnur børn kundu vit gera okkum dælt, tá ið onkur av eldru systkjunum skuldi hava ábyrgdina av okkum. Eina ferð var mamma farin til Suðuroyar

við pápa. Mia skuldi hava ábyrgd av okkum øllum og skuldi passa húsið, men sjálvandi skuldu tær yngru systurnar hjálpa til. Tá hevði Mia hongt ein lista á spísi- kamarshurðina. Her skuldu skriv- ast “syndirnar”, vit høvdu gjørt, meðan foreldrini vóru burtur. Men tað varð kortini einki gjørt við hendan syndalistan, tá ið tey komu aftur. Hetta var kortini ikki so álvarsamt. Listin varð koyrdur burtur, og alt var fyrigivið.

Men hetta hevði Mia sjálvandi skrivað í máttloysi og fyri at seta seg í respekt, hon var jú so ung.

Mia var ógvuliga røsk. Hon segði onkuntið, at hon slapp ong- antið at vera barn, tí hon so tíðliga varð noydd til at hjálpa til.

Hon var bara 16 ár, tá ið Rich- ard, tann yngsti av okkum, varð føddur, og hon var sum eina eyka mamma fyri hann.

Mia hevði hann hjá sær um náttina, so mamma kundi fáa frið at sova. Hon var so útkoyrd eftir tiggju títtar barnsurðir.

Mia var ein fantastiska góð og álitandi systir. Hon var eisini røsk alt lívið. Tí var hon eisini væl egnað sum sjómanskona, har maðurin var burtur stóran part av árinum.

Hon var heldur ikki bangin fyri alment at tala at tí, sum var skeivt í samfelagnum. Hon røkk nærurum tey 85 árin.

Virkaði eisini í Vestmanna

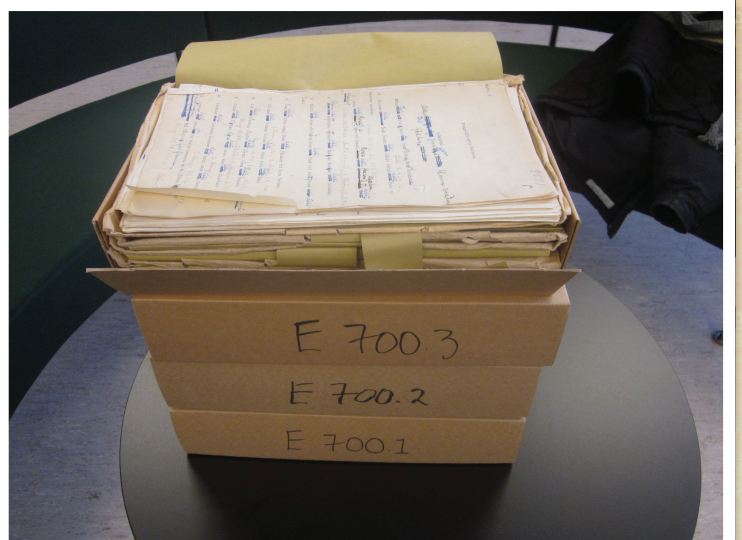
Pápi fekk eisini kall at fara til Vestmanna at tala orðið har. Hann leigaði eina stór hús í trim- um hæddum á Mørk. Har vóru triggjar stovur. Tvær stórar, har dupult hurð var ímillum, vórðu brúktar til mótisál. Tann minsta var so stova hjá okkum. Har var eisini rúmligur køkur, stórt spísi- kamar, stór gongd og loft við fleiri kømrum. Har komu eisini aðrir menn og fólk at halda møtir, og vit búðu eisini har nøkur skifti. Men í 1946 varð hann uppsagdur í hesum húsum. Tá varð bygður ein salur, Gideon, við sali í erva og íbúð í neðra.

Tað var ikki lætt at hava tvey húsarhald í krigstíð, tí nógvar av teimum vørum, sum vórðu brúktar í einum húsarhaldi, vóru skamtadar. Hetta kundi vera kaffi, te og sukur.

Men keypmaðurin, Otto Jacob- sen, sum var góður vinur við pápa, var ógvuliga beinasamur, so vit fingur tað, sum okkum tørvaðu.

Annars royndu vit ikki at gera mun á keypmonnunum í bygðini og keyptu frá øllum.

Tað var nú ikki bara stuttligt hjá okkum. Eina ferð Victoria var einsamøll í Vestmanna saman við pápa, sendi hann hana runt í bygðini at sláa upp plakatar at boða frá møti. Hon var so lítil, átta ára gomul, og hon rakk ikki væl upp á pelarnar. Eisini var hon

Handritið taldi 3.000 ørk. Her sæst hvussu nógv tað fylti á Landsbókassavninum. Stakkurin er tridingsmetur høgur. Eitt ótrúligt avrik hjá 16 ára gomlum drongi.

smæðin. Í meðan stóð onkur aft- an fyri hana, sum skræddu alt niður aftur. Tí kundi tað vera ein veruligur krossur at fara við slík- um plakatum. Men tað var um- ráðandi at fáa boðskapin út, tí mátti hetta gerast. Hildin vórðu eisini útimøti runt í bygðini, og vit vóru altíð við pápa, tá ið vit vóru við í Vestmanna.

Har stóð hann, sang, bað og talaði, viðhvørt einsamallur, aðr- ar tíðir við okkum børnum aftur- at sær.

Nú er ein talandi standmynd av pápa, har Siloa var.

Okkara foreldur samdust ógvuliga væl í øllum týdning- armiklum málum, eisini um barnauppalng. Tey vóru eisini samd um at fara út í virkið sum trúboðari. Mamma kom til trúgv 17 ára gomul við at lesa eina bók, sum abbi, D.J. Danielsen, hevði givið henni. Hann gjørdist seinni verfaðir hennara.

Tað vóru ongantið ljót orð ella banniorð at hoyra í okkara heimi,

Hetta er kuffertið, sum Victor nýtti, tá ið hann ferðaðist og hevði bíbliuhandritið við sær. Harriet hevur tað heima hjá sær.

Vit gingu so ørindi fyri hann. Eitt tað besta var at verða send til Palla, bakaran, at keypa tesnuttur, tí tær smakkaðu so væl.

Pápi fór eisini til Slættanesar at halda útimøti, tá ið líkindi vóru. Hann leigaði ein maskinbát at fara hagar. Móttøkan var góð.

Hóast vit vóru væl móttikin í Vestmanna, so hildu vestmenn- ingar sum heild fast við kirkjuna.

Pápi talaði uttanfyri, meðan Victoria var fødd

Victoria var fødd í gamla Siloa, har vit búðu tá. Men meðan Victoria kom til verðina, stóð pápi á trappuni og prædikaði á gøtumøti. Tá vildu jarðarmøður kortini ikki hava páparnar at vera inni.

Hetta Siloa er ikki til longur.

og ósømiligt skemt kom ikki upp á tal.

Pápi var sera barngóður maður. Hann plagdi at leggja hondina á høvdið á børnum, sum komu inn til okkara og lýsa signing yv- ir tey. Tað gjørdi hann eisini yvir okkum.

Okkara nærmastu grannar vóru tey hjá Onnu og Jacob Har- aldsen, reiðari og keypmaður.

Tað var altíð væl millum hús- ini, vit læntu ymiskt frá hvørjum øðrum, sum til dømis breyð.

Jacob bleiv ógvuliga sjúkur, hann lammaðist í aðrari liðini. Honum dámdi betri mammusa breyð. Anna var so fitt við hann, at hon sendi arbeidsgentuna inn til okkara at skifta um breyð, so vit fingur teirra og tey fingur okkara.